

בבוקר יום הולדתו השבעים של עורך הדין פלח

פרק ראשון

אביגדור פלדמן

בבוקר יום הולדתו השבעים, בשעה שמונה וחצי בבוקר, מוציא עורך דין פלח מתא הגלימות הרשום על שמו, בקומת הקרקע של בית המשפט המחוזי בתל-אביב, בקבוק קוניאק מדיצינאל, המונח מתחת לגלימה הבלויה שצבעה השחור דהה לחום חלודה. הוא מקרב את הבקבוק לפיו, מתעלם ממבטי עורכי הדין האחרים המתעסקים בגלימותיהם ובעניבותיהם ולוגם את יתרת הקוניאק שצבעו וטעמו כשתן גמלים וטעמו בהתאם. הוא מתבונן בצער בבקבוק הריק. זה הקוניאק מדיצינאל האחרון שהיה ברשותו וספק אם ניתן להשיג אחרים, אולי יימצא אחד או שניים במכולת הישנה המדיפה ריח מוות וגבינה צהובה של האחים ג'מבויאן ברחוב ברדיצ'בסקי. הוא זורק בהיסח דעת מוחלט את הבקבוק הריק לפח שבחדר הגלימות ומרים את תיק העור שלו המקומט כתחת של מכשפה. במעמקיו של התיק שאין להם חקר ויד אדם לא הגיעה אליהם זה שנים רבות, מתגלגל תיק קרטון כתום הנושא את הכותרת "קורצפלד נגד פשפיוורקה". הכיתוב רשום בעט לורד שריח האתר העולה ממנו מסחרר את הראש ונוסף קלות מוזרה בגפיים. המסמכים שתויקו בתיק כבר מזמן נפרדו ממנו באשמת מהדק רעוע שנקרע מן הכריכה במשיכה קלה. כתא אחר בתיק מתגלגלים כתב התביעה שנוסח על ידי עורך הדין פלח, הפונה אל הכובען פשפיוורקה שמחויק בשכירות מוגנת מאז 1958 חנות של 20 מטר מרובע בבניין השייך לאחיות קורצפלד ברחוב בן יהודה 24, ודורש ממנו לפנות את החנות לאלתר בטענה שהפך את חנות הכובעים לבית בושת. מנגד מתגלגל בדפים קמוטים כתב הגנה של פשפיוורקה המכחיש בתוקף את כל טענות התובע ומוזמן את בית המשפט לבקר במקום ולבדוק האם ניתן לקיים בית בושת בחנות הדחוסה כובעים עד אפס מקום, כטענת התובעות. על כולם מגחכת הודעת צד ג של גברת פיפי קורצפלד, המודפסת במכונת הכתיבה הרמס בייבי שאין לטעות בה וחתומה על ידי עורך דין מנחם שנהר-נבוצור. פלח יודע היטב שפיפי קורצפלד המציאה את העורך דין ההוא ברגע של השראה כדי לחסוך לה ולאחותה רוזי קורצפלד שכר טרחת עורך דין, והיא השקיעה בכתבי הטענות של עורך דין שנהר-נבוצור, בסגנונו הבוטה, בטענותיו המתפתלות ונכנסות זו לתוך זו את השנאה והבוז התהומיים שהיא רוכשת לכל עורכי הדין, לכל הדיירים המוגנים, למחלקת המסים בעיריית תל-אביב הרודפת את האחריות בחובות ארנונה על בנייניהן השוממים והמתפוררים בחלקים שונים של העיר. זה שניסחה לתיק קורצפלד נגד פשפיוורקה מאשים דווקא את עורך דינה, אברהם פלח, בשפה משפטית שהיא המצאה ביתית. לטענתה, עורך דין פלח קשר קנונייה מכוערת, הוא אשם בהתנהגות שערורייתית, בעושה המיעוט, בהפרת חובת הנאמנות מתחת למרשותיו, ובתמורה לשירותי מין שקיבל בחנות הכובעים

בגד באחיות קורצפלד והתיר לפשפיוורקה לשנות את ייעוד החנות. לצד כל אלה מונח הספר "המשפט המקובל האנגלי" ותקצירי הרצאות משנת 1953 מאת השופט אברהם פלח. עורך דין פלח סגר את דלת תא הגלימות. הדלת המעוקמת לא נסגרה עד תום. הוא ניסה לדחוק אותה בכוח ואפילו בעט בה ברגלו, כפי שנהג בעבר. הדלת נשאה את ההתעללות הקלה בסבלנות של חפץ זקן שהסכין לשיגיונות בעליו. הדלת לא נסגרה אלא נשארה תלויה באוויר. פלח הוציא מתיק העור חוט ניילון שהיה כרוך סביב הניירות המתפקעים של פרשת קורצפלד נגד פשפיוורקה. הוא החל לקשור את הדלת למתלה המנועול שמעולם לא היה שם. אך במחשבה שנייה חזר פלח ופתח את הדלת ודחף פנימה בכוח את תיק העור הכבד. הוא קשר את הדלת בחוט ניילון ולחש לעצמו: "הבה נחגוג היום". הוא יצא מן החדר בצעדים קלים. נדמה לו שלראשונה פסע בבניין בית המשפט מבלי שיימשך אחר התיק הכבד שנשא לכל מקום. לא רק ממשקל התיק נפטר אלא מן הפיקוח, התוכחה והצבת הגבולות שכפה עליו התיק. הוא היה בבניין הזה ברחוב ויצמן למעלה מעשרת אלפים פעמים ועתה חש כמרחף באוויר; הוא לבש את הגלימה והיה נדמה בעיני עצמו כמלאך שירד משמים אל הבניין, קל רגליים, מרחף ואולי אפילו לא נראה. הוא עלה במהירות במדרגות המובילות מקומת הקרקע של תא הגלימות אל הקומה הראשונה, אל אולם הכניסה הגדול של היכל הצדק בתל-אביב.

באולם הכניסה הייתה התרוצצות גדולה, אך לא הייתה זו התרוצצות לשמה. לאנשים המודאגים והנרגשים הללו היה עניין גדול הנמצא מהוץ לאולם ובשלו הם נעים ומפרכסים מהר יותר מן הקצב הרגיל שלהם כחוששים להחמיץ, לאחר לבוא אל אותה תכלית השואבת אותם אל קרביה. האור הדלוח הקנה לכולם מראה של רוחות רפאים חסרות מנוח, על כן נראה לו אולם הכניסה כמין תחנת רכבת המובילה את הנוקקים לה אל מחוות רחוקים ומסתוריים. הוא התייצב אל מול המעליות ובאותה רוח שפקדה אותו שריחפה את אבריו והוליכה את מחשבותיו הרחק מכאן, פנה כך סתם לעורך דין צעיר שעמד על ידו ואמר לו: "אתה יודע, אילו היברתי את כל הנסיעות שנסעתי במעלית זו, כבר הייתי מגיע לפחות לירח". עורך דין חורש הסתכל בו בהפתעה. הוא לא הכיר אותו, ראשו היה נתון כולו לתיק האורחי שהוא עומד לנהל בבית המשפט המחוזי בפני השופט חושי. "אני מתאר לעצמי שזה כך", אמר. המעלית הגיעה ודלתה נפתחה. הממתינים וכיניהם פלח ועורך דין חורש נכנסו. חורש לחץ על כפתור הקומה השביעית. המעלית עלתה, וכשהגיעו לקומה השביעית נותרו בה פלח ועורך דין חורש. "תחנה אחרונה", אמר חורש בלצון ופלח מיהר לצאת מן המעלית אחריו. הקומה הזאת של שופטים שדגו בעניינים מורכבים ודקים מגי דק של המשפט האזרחי לא הייתה מוכרת לו. מאחר שלא הייתה לו מטרה ברורה וכל בניין בית המשפט נראה לו עתה כמגרש משחקים רחב ידיים שיש בו מגלשות, נדנדות, סחרחורת וכולם מזמינים ומשעשעים עד אין קץ הלך אחרי עורך דין חורש ונכנס אחריו לאולם המשפטים של השופט חושי. הוא תפס את מקומו בספסל האחורי. היה בסידור הפנימי של האולם משהו מרגיע ומנחם. שולחן התובע מצד אחד, שולחן הנתבע מצד אחר, ולפניהם דוכן השופט המורם המשגיח עליהם, ומאחוריהם ספסלי הקהל. כל אזור מוגדר ומתוחם היטב. פקיד עזר הכריז "בית המשפט", פלח קם, השופט חושי נכנס ופלח שקע אל הספסל, כרך סביבו את הגלימה והפקיד עצמו לקצב הקבוע המונוטוני של המשפט כשקשוק רכבת על פסים הנמשכים עד

אופק. בא כוח התובע, עורך דין עב בשר שהיה מוכר לפלח במעורפל, דיבר, התנדנד על רגליו, ומדי כמה משפטים קד קידה קלה לשופט ואמר "כבודו" ו"אדוני" ו"הגנת סרק"... והמילים הגיעו לפלח עמומות, רכות, כאילו היו ספוגות בסירוף מתוק ומשכר, סופגניות לבנבנות זרועות בנדיבות באבקת סוכר לבנבן. אחרי דיבר עורך דין חורש. לאחר כל משפט היה מנתר ניתור זעיר לאחור כאילו הוא בוחן את השפעת דבריו על השופט. המילים שאמר ריחפו באוויר כנוצות פוך, אחר כך הסתחררו באטיות כשפגשו את הזרם החם שהגיע מפתחי האוורור, טיפסו אל התקרה ונדבקו בה. תוך זמן קצר הייתה התקרה מכוסה כולה בנוצות פוך רוטטות. אחר כך השופט דיבר וקולו היה באוזני פלח כקולו של מספר אגדות קסומות שחוט העלילה שלהן מתארך והמאזין מקווה כי לעולם לא יינתק. ברקע נשמע השקשוק המונוטוני של הקלדנית שהקלידה למחשב את פרוטוקול הדין. ניירות הוגשו ת/1, אמר השופט, ו-2/ת ו-3/ת שרשרת ארוכה של מוצגי התביעה מצחקקים, שרים בקולות בהירים, אוהזים זה ביד רעהו, יורדים בעמק ועולים בהר עוד רגע יקיפו את העולם כולו בטבעת של אהבה והרמוניה. אחר כך הוגשו מוצגי ההגנה נ/1 ו-1/נ ו-3/נ, ואלה משום מה נדמו לו קנטרנים רגוזים פטפטניים ללא תקנה המבקשים לסכסך בין מוצגי התביעה, לגרום להם להרפות זה מזה, להפסיק לשיר ולהצטרף לפטפוט הגואה, המלגלג, שאין דבר קדוש לו, של הנונים הרשעים התחמנים. בלבול ומהפכה התחוללו בשרשרת הסדרה של התווים. הם החלו נתקלים זה בזה, נופלים אפיים ארצה כשביניהם הנונים מתרוצצים, מושכים בשערותיהם ואפילו מפשפשים בגסות באברייהם האינטימיים. הזריות שפיעמה בגופו עד כה התחלפה בכבודות. ראשו צנח על חוהו והוא נרדם. עורך דין חורש המשיך לטעון, לקפץ ולגתר קדימה ואחורה, עד שלפתע הניח השופט חושי אצבע ארוכה על פיו שלו. עורך דין חורש התבונן בו מופתע ופסק לדבר. "רגע אחד בבקשה", אמר השופט חושי. הוא יצא מן האולם דרך דלת השופט הקבועה מצד ימין של המרחב המוגבה המיועד לשופט ומופרד מן האולם על ידי הדוכן. לאחר שניות מספר שב השופט חושי והופיע באולם, נכנס כאחד האדם בדלת המיועדת לציבור הרחב וערכי הדין. הוא ניגש בצעדים חרישיים לפלח וליטף ברכות את ראשו המקריח. פלח נרעד קמעה והידק עוד את הגלימה אל גופו. "השופט פלח, השופט פלח", לחש השופט חושי אל אוזנו והוא חש רצון עז לנשק את ראשו הענק המצולק מקרבות כראשו של לווייתן שבע צלצלים ואוניות טרופות ומתקפות פראיות של כרישים צמאי דם. "עורה, עורה, עורה", אמר לו "זה אני חושי, המתמחה האחרון שלך בבית המשפט". פלח פקח את עיניו, חושי נבהל לראות שני פנסים אדומים גדלקים באפלה של ארובות העין. "חושי", אמר פלח "חושי היקר והמתוק שלי, איך יכולת לעשות לי את זה, איך חזרת כשופט אל בית המשפט שבעט אותי החוצה". פלח קם ממקומו בכבודות. הוא חיפש את תיק העור שלו, בלעדיו חש פתאום עקום, צולע בנשמה, לא מוגן. השופט חושי חיבק אותו והניח את ראשו על חוהו "די, די מספיק", אמר כדבר אל תינוק המתעורר משינה בכבי מר. פלח נזכר כי השאיר את תיקו בתא הגלימות. הוא דחף מעליו את השופט חושי, לעיניהם הנדהמות של עורכי הדין שהיו באולם ויצא החוצה. "זה היה השופט פלח", אמר השופט חושי, "השופט הכי חכם, אצילי שישב אי פעם בבית משפט זה". "השופט מפרשת דבורה צבעוני"? שאל עורך דין חורש ונזכר קמעה בפרטים מעורפלים: לשכת השופט, שולחן השופט, עורכת דין שרועה על השולחן, שמלתה מופשלת, עורך דין

חורש לא זכר אם אלה הפרטים מפרשת פלח וצבעוני או אולי הם קשורים לשופט אחר או שכל זה היה רק בדמיונו של עורך דין חורש, שלשכת השופט הסמויה מן העין נדמתה לו כמקום של מין ותאוה ותשוקה, כחדר ההורים הסגור במפתח, ובכל עת שיצא השופט מן האולם ראה בדמיונו המגורה עד תום ובעצביו הדרוכים במשפט, את השופט מסיר את גלימתו השחורה, מתחתיה הוא לובש בגד ים מיושן שלם בהרפס חברברות נמר והוא מתנפל על אישה השוכבת על השולחן, אך את תווי פניה אין חורש יכול לראות. ומיד הוא שב ולובש את גלימתו וחוזר אל אולם המשפטים. "צאו, צאו מכאן", ביקש השופט חושי, "הדין הסתיים היום".

פלח יצא מאולמו של השופט חושי, הקלילות באבריו התחלפה בכבדות חמוצה, תחושת הריחוף והנסתרות המלאכית מן העין נעלמו ועתה חש כאילו הכול מתבוננים בו, מצביעים עליו באצבע מאחורי גבו, ולאוזניו הגיע רחש לחש מכל כיוון: "השופט פלח, פרשת דבורה צבעוני", ולמילים הייתה מין מנגינה מגונה של שיר גס. הוא מיהר להיכנס למעלית שעצרה בקומה. המעלית הייתה ריקה. בהיסח הדעת לחץ על כפתור הקומה החמישית, הקומה שבה היה קבוע אולמו של השופט פלח, אולם 534. הוא ירד בקומה החמישית והלך אל אולם 534, אל עיר המקלט שלו, המקום שבו חש מוגן ובטוח, מעניש את האשמים ומזכה את החפים, מציף את היקום במבט הרואה כול של השופט, שם חש עצמו כרוח אלוהים המרחפת מלמעלה, רוח קלה, ניחוחית, שיש בה מיושב המדבר ומן הלחות המלוחה של הים, העוברת בין עצי הגן, מלטפת את העלים, מרשרשת בעשבים הדשנים עד שהיא רואה גבר ואישה ערומים מכסים את ערוותם בידיהם, והוא יודע עליהם הכול, את התאוה ואת הכושה, את הרגשות הנעלים ואת הרמייה השפלה, את ההתמסרות המוחלטת ואת העמדת הפנים הצבועה. עוד מעט ישפוט אותם ויכתוב פסק דין שאין דבר הנעלם ממנו, המוליך אל התוצאה הסופית בביטחון כחץ הגורה מקשת ופוגע בלב המטרה.

כאשר הגיע פלח לאולם 534 נתקל בגדר ברזל שהוצבה במסדרון. "מה קורה כאן", הרעים בקולו אל השוטר הצעיר הלבוש מכנסי ג'ינס, נעלי התעמלות ואקדח תקוע בתורתו, באופן שאינו נסתר מעיני המתבונן, אך מיד התעשת פלח, התבונן סביבו וגילה כי הגיע לאולם 534 המשמש היום כאולמה של השופטת ברוצקי. לפני הכניסה לאולם הציב משמר בית המשפט מחסום גדרות ברזל ושוטרים מן היחידה המרכזית של מחוז תל-אביב (ימ"ר תל-אביב), בודקים כל מי שמבקש להיכנס לאולם. שוטר אחר מצלם בווידיאו את הנכנסים, הסרט יתווסף לאוסף הפרטי של הימ"ר לצפייה מדוקדקת, כי אין כמשפט של נכבדי השבט להתוועדות בין מכרים ישנים, עבריינים מנדטוריים שצפים לפתע לחלוק כבוד לחבר ותיק. פלח המתין בסבלנות לתורו להיבדק על ידי שוטר הימ"ר. "עורך דין? שאל, הגלימה העטופה סביבו של פלח לא הותירה לכאורה מקום לספק, אך הפנים הלא מגולחות, העיניים השטופות דם, הביאו את השוטר לשאול אם יש בידו תעודת עורך דין. פלח לא שילם מעולם את מסי לשכת עורכי הדין. הוא חש כלפיה שנאה יוקדת שלא ניצבה לצדו אף על פי שהיה אהוב כל כך על ידי עורכי הדין. על כן לא הייתה בידו תעודה. "אין לי תעודה", לחש אל השוטר. השוטר התבונן בו שוב, חכך בדעתו ובסופו של דבר התיר לו להיכנס לאולם מבלי שפשפש בכיסו והעביר אותו דרך גלאי המתכות המצפצף כתוכי עצבני. אולם המשפטים התמלא בהדרגה. פלח תפס את מקומו בספסל הסגוריה על יד פרופסור מרטין צוקרמן,

הסנגור הציבורי הראשי שהגן על הנאשם. אגלי זעה צצו על מצחו של פלח והוא הוציא מכיס מכנסיו גליל נייד טואלט וניגב את פניו. הכרעת הדין נקבעה לשעה תשע. השופטת שרה ברוצקי ישבה בראש הרכב שלושת השופטים בתיק פשע חמור. השופטים האחרים היו מנתם דינרי וחנה כרובי. אולם המשפטים היה מלא מפה לפה והשוטרים בפתח הפטיקו להכניס אנשים.

פלח התבונן סביבו, הריכוז ובהירות המבט חזרו אליו. הוא נמצא ברחם, מתובר בחוט שליה, או ליתר דיוק בערוץ רחב של קול ותמונה אל כל מה שקורה בבניין הזה של בית המשפט. פלח עוצם את עיניו. לאוזניו מגיע רעש השקשוק החלוד של המעליות הפנימיות המובילות עצירים אל אולמות המשפטים. מקומה ארבע נשמע שקשוק אזיקים של שני אסירים, הוא מקשיב בריכוז. על פי קול גרירת הרגליים הוא יודע כי אחד מהם קטין והוא מחובר באזיקים לאסיר זקן, עייף, כבד רגליים. האזיקים ברגלי הקטין משמיעים מוזיקה רותחת של מרי והתרסה ואילו רגלי האסיר הזקן גוררים את האזיקים בהשלמה, בעצב, אך גם בחכמה גדולה כל כך, שפלח נרעד לפניו כאילו עמד בפני הר ענק דחוס ידע, תובנה וחמלה לאין קץ. "מי האדם הזה", שואל פלח את עצמו. עכשיו פלח שומע את שני האסירים גוררים רגליהם במסדרון הקומה הרביעית, צלצול האזיקים ברגלי הקטין כצמד קסטנייטות המלווים לוחם שוורים צעיר ולא מנוסה העולה לזירה הרוחת, ולעומתם האזיקים על רגליו של האסיר האחר כתיפוף אשכבה מונוטוני המלווה ארבעה אנשים ההולכים אחר ארון עץ גס בבית קברות בלבו של עמק סתווי. פלח שומע את אמו של האסיר הקטין תותרת להגיע אליו מבעד לשוטרים המלווים אותו. השוטרים דוחפים אותה לצד ופלח מטלטל את ראשו בכאב כאשר הוא שומע את זעקתה קורעת הלב. הוא מרחיב את נחיריו וקולט את סירחון התמיד הבוקע מן הקירות שמקורו בבית הקופים, מרתף המעצר. בבניין הזה ריח המשפט כריח גופם המרקיב של האסירים הכלואים שם. רחש לחש עצבני סביבו מתערב בקולות המרוחקים העולים מכל חלקי הבניין. הקהל היושב באולמה של השופטת ברוצקי מאבד את סבלנותו. השעה תשע וחמש עשרה דקות, הדלת הקבועה בקיר מעבר לדוכן השופטים המובילה ללשכת השופטת טרם נפתחה. "היא מאחרת", אומר מרטין צוקרמן הסנגור הראשי לסמדר המתמחה של השופטת היושבת באולם על כיסא צדדי המסומן "למתמחים בלבד". השופטת ברוצקי אינה אוהבת מתמחים בלשכתה לפני הקראת הכרעת דין. היא מתמסרת לרגעים האלה כאישה הממתינה לאהובה לפני מראה גדולה. היא מתבוננת בעצמה כיצד עצם ההמתנה משנה את גופה הכמוש והרפוי, טוענת אותו במתח שרירים חשמלי. רגליה נפשקות קמעה, והיא חשה עצמה אישה מסוכנת תאוותנית וחסרת מעצורים המוכנה לנעוץ את עוקצה המורעל בגופו של הנאשם המפרפר על ספסל הנאשמים. "זה לא מתאים לה", אומרת סמדר. השופטת ברוצקי היא שליטת הזמן המוחלט והיא משתמשת בדיוק הקיצוני שלה כנשק כנגד סנגורים ותובעים. עורכי דין המאחרים להיכנס לאולמה חשים נרפים, מטושטשים, חסרי שליטה בסוגריהם, לעומת אדונית הזמן הנועצת בהם מבט מוכיח ומתנשא. "אולי תבדקי מה קורה", מציע צוקרמן. סמדר מתלחשת עם אחד השוטרים היוצא החוצה למסדרון ומנסה לפתוח את הדלת המובילה לעיר האסורה, למרחבים הפנימיים של בית המשפט. לפתע יורדים מן המעלית הרגילה המשמשת את כל הציבור השופטים דינרי וכרובי. מוזר מאוד לראות את שניהם מתגשמים במסדרון. השופטים הנראים לעתים רחוקות במרחב הציבורי,

נראים מעוותים במקצת, חלק גופם העליון זה הנראה, בשבתם במשפט, מעטר לדוכן השופטים, לכל המסתכלים, מפותח יותר, שריירי יותר מחלק גופם התחתון המנוון והרופס. אין לדעת האם זו אשליה אופטית, כי שופטים במרחב הציבורי הם כמו כפית במים הנראית למסתכל כפופה ומעוותת. אולי המרחץ הבלתי פוסק של העיניים התלויות בהם בתקווה, בחרדה, בהמתנה בלתי נסבלת למוצא פיהם, עיצב לתלפיות את החלק העליון של גופם, בעת שחלק גופם הנסתר מן העין התקוע מתחת לדוכן הלך והתנוון ושקע לחיים של סיפוק עצמי מגונה ומתיש. "לא הצלחנו להיכנס ללשכת השופטת ברוצקי, הלשכה נעולה", אמרה מתנשפת השופטת כרובי. פלח שיצא החוצה בעקבות צוקרמן התבונן בשופטת כרובי. שופטת שמונתה אך לאחרונה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב. אין היא דומה כלל למחזור השופטות של ברוצקי. הפער בין חלק גופה העליון לתחתון עדיין אינו בולט, אתלטית, מטופחת, כחולת עין. "לא לאורך זמן", ביקש פלח ללחוש על אוזנה שהדיפה ריח בושם קל. השיפוט הוא חוזה נצחי עם השטן. תמורת הכוח לרחף ממעל, משוחררת מכוח המשיכה המעיק של המלה, פטורה מהכורח לצפות את העתיד, לראות מול עיניך את גופו המרקיב בבית הסוהר של הנאשם, תמורת הכוח לשפוט, לגזור את הדין, תמורת המוחלט, את נדרשת לתת את הנשמה, לדכא את התשוקה בבשר, השטן מצווה עלייך להשקיע את כל אלה בפסקי הדין. להתליף גופות חיים בפגרים שנשמתם פרהה עוד לפני שנכנסו לאולם המשפטים הידועים כנאשמים. פלח התקרב אליה עוד, משום שהוא עצמו הצליח להתחמק מן השטן, חסם בארגזים את הכניסה ללשכתו, זמזם וצרח פסוקים וקללות, תלה שרשראות שום בכל פינה בלשכתו, הרי שיכול היה לחוש את גופה הקרוב אליו, לדמיין את בטנה השטוחה, לקלוט כחישן משוכלל בייחוד את העלייה הקלה בחום גופה, מהתרגשות, או בשל קרבתה הפתאומית לזירה האחת והאותנטית, זירת כל הזירות, זירת הרצה. ועל כן ידע פלח כי בלשכתה של השופטת כרובי עוד לא התייצב השטן בשעת בין ערביים אחת, יוצא מתחת לארון הספרים, מצחצח בכנף חולצתו את סמל המדינה, מציץ בה במבט מבודח ושואל "נהנית מן העבודה?", ועוד לפני שהיא משיבה מילה או מזמינה את אנשי הביטחון לסלק אותו מן הלשכה הוא מושיט יד ודורש את התמורה לחוזה השיפוט. נשימתה המואצת של השופטת כרובי העידה בה כי השטן עדיין משתעשע בה, מניח לה להיות אנושית, פקעת של המלה וחולשה. "מה נעשה?" שאל השופט דינרי, מנותק מאולמו, מלשכתו, מן המרפסות התלויות בעיר האסורה המובילות לתדרי השירותים המיוחדים לשופטים. הוא חש מבוהל וחסר ישע. פגיע לכל אדם. פקיד העזר הקשיש שהיה בקומה החמישית מאז ומתמיד זיהה את פלח ופנה אליו כאילו לא חלפו חמש עשרה שנה מאז ישב פלח על כיסא השיפוט: "השופט פלח, אפשר להביא לך כוס תה?". פלח לא שמע אותו. הוא חש כי מאחורי הדלת מתחולל כאב גדול, כזה שחש כאשר היה פותח לראשונה את כתבי האישום בתיקי פשע חמור, הכרוכים בתיקי הקרטון, חומים ונוזיריים, שרק המילים המרוחות בלורד אדום על פני הכריכה: "תיק פשע חמור", גילו את מהותם. גם הוא ניסה לפתוח את הדלת. היא הייתה נעולה. שוטר ימ"ר חסון דחק אל הדלת את כתפו והיא נותרה נעולה. פלח חש את המצוקה הנוראה המתרחשת בלשכת השופטת ברוצקי. הוא ירד במהירות במדרגות אל קומת המזכירות בקומה השנייה של בית המשפט. הוא ניגש אל הדלפק שמעליו התנוסס השלט "שחרורים בערבות". הוא הרים את הדלפק ונכנס פנימה. "אדון פלח", אמרה הפקידה יפה המופתעת, "במה אני יכולה לעזור לך?" הוא

התעלם ממנה, מאחוריה הייתה דלת קטנה שדרכה נכנסים השוטרים כאשר בידם הטופס השמימי של פקודת השחרור והם מביאים אותו לשופט לחתימה ואחר כך מוסרים אותו אל הכלאי במרתף המעצרים המשחרר את העצור. פלח ידע כי זה אחד מחמשת השערים הפעורים במקומות שונים בבניין, שבהם ניתן לעבור מן השטחים הציבוריים אל התופת של האסירים ואל העיר האסורה של השופטים. כל שער ומטרתו המיוחדת; כל שער ממתין אך ורק למי שרשאי לעבור בעדו. פלח האמין כי הוא היחיד המכיר את חמשת השערים. כי דרך כל אחד מן השערים הללו חמקה דבורה צבעוני והגיעה ללשכתו, חסרת נשימה, רכה ומפרפרת. הוא ידע כי לא הקללות, לא השומים, לא הארגזים שהערים על הדלת מגרשים את השטן מלהגיע ללשכתו אלא דבורה צבעוני, וכל עוד היא מסירה במהירות את שמלתה השחורה, מקפלת את הולצתה הלבנה שעיטור תחרה בחזיתה מרמז על השדיים הגועשות שלה, וכל עוד הוא בועל אותה על השולחן דווקא, לא יבוא אליו השטן. ועל כן התחנן בפניה בדמעות כי תמשיך לבוא ללשכתו, זמן רב לאחר שהתשוקה אליה כבתה. ייחל לה שתיכנס דרך אחד מחמשת השערים הסודיים, כי תרחיק ממנו את השטן המצפה לתמורה המגיעה לו על פי חוזה השיפוט. פלח עלה במהירות במדרגות אל הקומה החמישית. הוא הגיע אל מקום ביניים, חדר קטן וחשוך. זה היה אחד המקומות המסוכנים ביותר בבניין בית המשפט, מקום בו שוכנים שדים קטנים חומדי לצון וחסרי רסן וליליות מתבגרות הממתנינים לתורם להצטרף אל השדים והמכשפות השוכנים בקירות בית המשפט, וקול יללתם וצחיקם ובכיים על גורל הנאשמים ליווה את פלח לאורך כל תקופת השיפוט. שלוש דלתות היו שם: דלת אחת מובילה לתופת, דלת שנייה לעיר האסורה, והדלת השלישית היא זו שנכנס בה אל המזכיריות. הוא היסס לרגע, הרבה שנים לא היה כאן, הוא לא זכר בוודאות איזו היא הדלת לעיר האסורה. אחר כך ראה כי על אחת הדלתות חרט מישהו מזמן "לשכת השופט פלח". בודאי היה זה שוטר שהוביל אליו בקשות מעצר, צווי האונות סתר, צווי חיפוש. הוא פתח את הדלת ומיד מצא עצמו בחלל הפנימי שבפנימי, לפני דלת לשכתה של השופטת ברוצקי. הדלת הייתה פתוחה למחצה, מצב לא טבעי לחלוטין, דלתות הלשכות סגורות תמיד כדי שרוח הקודש השיפוטית ללא תתערב בסירהון העולה מן המעצר ומגיע עד הנה. הדלת החצי פתוחה סימנה אסון, חילול הקודש, בלבול רשויות. פלח נכנס בדלת אל תוך לשכת השופטת. במבט ראשון הייתה הלשכה ריקה. על השולחן נחו שני כרכים של הכרעת הדין בעניין מדינת ישראל נגד יצחק שושני. פלח לא יכול היה להתאפק וקודם לכל דבר אחר, פתח את הדף האחרון של הכרך השני. הוא קרא את המילים האחרונות "על כן החלטנו בדעת רוב של השופטת ברוצקי והשופט דינרי לזכות את יצחק שושן מחמת הספק מאשמת רצח ואילו השופטת כרובי בדעת יחיד סברה שיש מקום להרשיעו ברצח". "כמה יוצא דופן", אמר פלח לעצמו השופטת ברוצקי מזכה ועוד בדעת רוב והשופטת כרובי שהשטן עוד לא ביקר אותה מרשיעה. עכשיו התבונן שוב בלשכה הקטנה בפינת החדר עמד ארון ששימש לתליית גלימות ולאחסון בגדי החול של השופטת ברוצקי. פלח פתח את הארון. גופתה של השופטת נפלה החוצה. היא הייתה לבושה ללא דופי בחצאית קפלים שחורה, חולצה לבנה וגלימה, שערה אסוף ומהודק עד כאב בסיכת כסף גדולה. השופטת הייתה ערוכה ומוכנה להיגלות במלוא כבוד שיפוטה בפני הקהל באולם המשפטים. לא ניתן היה להבחין על גופה או על בגדיה בכל סימן, פצע או דם, אבל השופטת חנה ברוצקי הייתה מתה מעבר לכל ספק סביר.